

LISA JACKSON

A dark, grimy bathroom with a bathtub, a window, and blood splatters. The walls are covered in peeling paint and pipes. The floor is stained with blood. The overall atmosphere is one of horror and suspense.

SMRTELNÝ
HŘÍCH

LISA JACKSON

**SMRTELNÝ
HŘÍCH**

2012

Copyright © 2006 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2012 by Jakub Volný
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SHIVER, vydaného nakladatelstvím
Kensington Publishing Corp., New York 2007,
přeložil Jakub Volný
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: ≡ Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2012

ISBN 978-80-7303-746-8

*Jackovi a Betty Pedersonovým,
úžasným rodičům, skvělým přátelům
a lidem, kteří věřili, že dokážu cokoliv.*

Díky, mami a tati!

PODĚKOVÁNÍ

Za vydání tohoto románu vděčím spoustě lidí, z nichž každý sehrál velmi důležitou roli. Chtěla bych poděkovat svému editorovi Johnu Scognamigliovi za jeho porozumění, vizi, podporu a trpělivost. Na téhle knize odvedl skutečně spoustu tvrdé práce. Stejnou měrou se na vzniku knihy podílela i moje sestra, Nancy Bushová, která mě povzbuzovala a stala se mým osobním editorem. Zároveň mi s mimořádnou efektivitou pomohla vyřešit osobní problémy, aniž by na chvíli ztratila svůj klid. Díky, Nan.

Musím také poděkovat své úžasné agentce Robin Rueové a všem v Kensington Books, zejména pak Laurie Parkinové, která na téhle knize také odvedla spoustu práce.

Chtěla bych také uvést jména lidí, kteří mi tolik pomohli: Ken Bush, Kelly Bushová, Matthew Crose, Michael Crose, Alexis Harringtonová, Danielle Katcherová, Marilyn Katcherová, Ken Melum, Roz Noonanová, Kathy Okanová, Samantha Sentistevanová, Mike Sidel a Larry Sparks.

Pokud jsem na někoho zapoměla, hluboce se mu omlouvám. Všichni jste byli skvělí.

POZNÁMKA AUTORKY

Pro potřeby příběhu jsem poupravila pár pravidel policejního postupu a vytvořila jsem si své vlastní fiktivní policejní oddělení.

Tento román jsem napsala před hurikánem Katrina, tedy předtím, než nádherné město New Orleans a přilehlý záliv poničila bouře. Doufám, že se mi podařilo zachytit tu jedinečnou esenci New Orleans, jaký býval, a jaký zase bude.

PROLOG

PŘED DVACETI LETY NEMOCNICE PANNY MARIE NEW ORLEANS, LOUISIANA

Cítila jeho dech.

Horký.

Svůdný.

Eroticky přitažlivý a zlý zároveň.

Z jeho přítomnosti jí vstávaly vlasy v zátylku, naskakovala jí husí kůže, kolem páteře ji chladil pot.

Srdce jí zběsile bušilo, nemohla se ani pohnout. Stála v temném stínu a pohledem prohledávala každý kout svého pokoje. Otevřeným oknem k ní doléhalo skřehotání žab z přilehlých bažin a hrčení vlaku na vzdálených kolejích.

Ale teď a tady s ní byl on.

Běž pryč, chtěla říci, na poslední chvíli si to však rozmyslela. Bláhově doufala, že si jí nevšimne, jak stojí u okna. Venkovní bezpečnostní lampy šířily po okolí nemocnice bledé namodralé světlo. Pozdě si uvědomila, že se v té tajuplné záři rýsuje silueta její postavy oděná jen do obyčejné noční košile.

Jistěže ji viděl. Jistěže ji v temnotě najde.

Vždycky ji našel.

Vyschlo jí v krku. Ustoupila a opřela se o rám okna. Co když si jeho přítomnost jen představuje? Možná ty dveře vůbec neslyšela zavrzat. Třeba se jen příliš prudce probudila z léky navozeného spánku. Nakonec nebylo ještě tak pozdě. Teprve osm večer.

Možná je na tomhle pokoji ve třetím patře v bezpečí. Na *svém* pokoji.

Možná.

Natáhla se po vypínači lampičky na nočním stolku, když vtom zaslechla, jak se o dřevěnou podlahu slabě otřela kůže.

Hrdlo se jí stáhlo němým výkřikem.

Když její oči uvykly na šero, sklouzl jí pohled k posteli, na které ležela jako důkaz jejího trhaného spánku notně zmuchlaná pokrývka. Na toaletním stolku stála lampička a dvojitý rámeček s fotografiemi zachycujícími její dvě dcery. U protější stěny místnosti se tyčil krb. Rozeznala jeho krásné obložení, studený rošt i vybledlý čtverec nad římsou, kde kdysi visívalo zrcadlo.

Ale kde se ukrývá? Zadívala se na vysoká okna. Za nimi byla horká a dusná říjnová noc. Ve skleněných tabulkách viděla svůj slabý odraz: drobnou křehkou postavu, zlatavé oči, vystouplé lícní kosti i lesklé, kaštanově hnědé vlasy, které si odhrnula z tváře. A za sebou... Pohnul se za ní stín?

Nebo se to odehrálo jen v jejích představách?

V tom tkvěl největší problém. Občas se ukryl.

Ale vždycky byl někde poblíž. Vždycky. *Cítila* ho. Cítila jeho měkké odhodlané kroky na chodbě, cítila i jeho vůni, směs mužského pižma a potu, koutkem oka tu a tam zachytila jeho rychlý stín.

Nemohla mu uniknout. Nikdy. Ani uprostřed noci ne. Tak rád ji překvapoval. Plížil se za ní, když seděla u stolu, skláněl se k ní, když klečela u postele. Pořád byl připraven přitisknout jí zezadu rty ke krku, obejmout ji a pohladit jí ňadra, dráždit ji, i když ho odmítala, přitisknout si ji těsně k tělu, až proti zádům cítila jeho erekci. Nebyla před ním v bezpečí, ani když se myla pod sprchou, ani když spala pod přikrývkou na své malé posteli.

Taková ironie, že ji umístili zrovna sem... Prý kvůli jejímu vlastnímu bezpečí.

„Běž pryč,“ zašeptala. V hlavě jí dunělo, mozkiem se jí zmatečně potulovaly nesouvislé myšlenky. „Nech mě být!“

Zamrkala a pokusila se zaostřit.

Kde jen může být?

Nervózně se zadívala na jediné místo, kam se mohl schovat. Na skříň. Olízla si rty. Dřevěné veřeje byly pootevřené... Jen trochu, ale dost na to, aby ji někdo mohl škvírou pozorovat.

V úzkém pásku temnoty mezi dveřmi skříně se cosi lesklo. Odraz světla... Oči?

Dobrý Bože!

Co když je uvnitř a čeká?

Po těle jí naskočila husí kůže. Nejspíš by měla někoho zavolat. Ale i kdyby to udělala, stejně by ji jen nadopovali prášky... Nebo něco ještě horšího. *Přestaň, Faith. Nebuď paranoidní!* Lesklé oči jí ze skříně ale nadále pozorovaly. Cítila je. Přeložila si jednu ruku přes břicho a druhou přes ni. Pak zaryla nehty do kůže na lokti.

Škráb, škráb, škráb.

Třeba je to všechno jenom zlý sen. Noční můra. Copak jí přesně tohle šeptem neříkaly jeptišky, když ji konejšivě poklepávaly po ruce a shlížely na ni soucitnýma a nevěřícíma očima? Jenom zlý sen. Ano! Zlá a strašlivá noční můra, ale nic víc. Dokonce i zdravotní sestra s jeptiškami souhlasila. I ona jí vysvětlila, že to, co viděla, se ve skutečnosti odehrálo jen v její mysli. A doktor, chladný nezaujatý muž, který se na židli vedle lůžka vždycky tvářil jako kamenná opice, s ní mluvil jako s malým hloupým děckem.

„Ale kdepak, Faith, nikdo vás nepronásleduje,“ řekl jí s blahosklonným úsměvem na rtech. „Nikdo vás nesleduje. Vy to víte, jste jenom... jenom trochu zmatená. Tady jste přece v bezpečí. Tohle je teď váš domov, nezapomeňte.“

Do očí se jí draly slzy, loket si škrábala ještě silněji. Krátké nehty jí klouzaly po hladké kůži a zanechávaly za sebou bolestivé šmouhy. Domov? Tohle strašlivé místo? Zavřela oči a chytila se čela postele, aby opět nabyla rovnováhu.

Opravdu je tak nemocná, jak jí tvrdí? Opravdu vídá lidi, které vidět nemůže? Přesně tohle jí říkali. Znovu a znovu, opakovali jí to pořád dokola, dokud sama nezačala pochybovat, co je skutečnost a co už ne. Třeba to všechno bylo jen spiknutí proti ní. Třeba měla uvěřit, že je opravdu bláznivá, jak se jí všichni pokoušeli namluvit.

Zaslechla krok. Okamžitě otevřela oči a vzhlédla.

Hrůzou se jí zježily chloupky na pažích.

Dveře skříně se lehce pootevřely a Faith se roztřásla.

„Dobrý Bože.“ Celá rozechvělá ustoupila o krok dozadu. Nepouštěla oči ze skříně, nehty se škrábala do lokte jako smyslů zbavená. Dveře se pomalu a se zavráním otevřely. „Běž pryč!“ zašeptala. Žaludek jí jako železná pěst sevřela čirá hrůza.

Zbraň! Potřebuješ zbraň!

Plná úzkosti se rozhlédla po pokoji, kde stála postel přišroubovaná k podlaze.

Nůž na dopisy! Rychle!

Vykočila ke stolu, v tu chvíli si ale uvědomila, že jí sestra Madeline nůž na dopisy vzala.

Lampička na nočním stolku!

I ta ale byla přišroubovaná.

Zmáčkla vypínač.

Cvak.

Nic. Zběsile mačkala vypínač pořád znovu a znovu.

Cvak! Cvak! Cvak! Cvak!

Pak vzhlédla a konečně ho uviděla. Proti bílým dveřím vedoucím na chodbu se rýsovala postava vysokého muže. Byla příliš velká tma na to, aby rozeznala jeho rysy, moc dobře ale věděla, že je jeho tvář sešklebená do škodolibého úsměvu a že mu oči zlověstně jiskří.

Byl to ďábel v lidském těle. A ona před ním nemohla utéct. Nikdy se jí to nepovedlo.

„Prosím, ne,“ prosila ho. Vlastní hlas jí v uších zněl hloupě a slabě. Na podlamujících se nohách opět o krok ustoupila.

„Prosím, ne co?“

Nedotýkej se mě... Nehlad' mě po těle těmi svými prsty... Neříkej mi, jak jsem krásná... Nelíbej mě...

„Ihned odejdi,“ zašeptala. Dobré nebe, copak v pokoji nemá nic, co by mohla použít jako zbraň? Nic, čím by ho mohla zastavit?

„Ihned odejdi, nebo co?“

„Nebo budu křičet. Přivolám ostrahu!“

„Ostrahu,“ zopakoval hlubokým, posměšným, téměř hypnotizujícím hlasem. „Tady?“ Mlaskl, jako by chtěl napomenout neposlušné dítě. „To už jsi přece zkoušela.“

Věděla, že nemá cenu se bránit. Bude mu muset podlehnout.

Jako vždycky.

„Věřila ti ostraha poslední?“

Jistěže ne. Proč by jí také měl někdo věřit? Ti dva vyhublí, podobaní kluci se ani neobtěžovali skrývat, že ji považují za šílence. Dokonce to říkali, použili jen vznešenější slova, například *zmatená... paranoidní... schizofrenická...*

Mluvili vlastně? Možná ani ne. Možná se na ni jen dívali lítostivými, byť lačnými pohledy. Neřekl jí snad jeden z nich, že je sexy? A ten druhý... Nechytil ji za zadek? Nebo... Nebo se to všechno odehrálo v nějakém dalším ošklivém snu?

Škráb, škráb, škráb. Ucítla, jak jí nehty pronikly kůží.

Zaplavil ji pocit ponížení. Znovu ustoupila, pryč od svého trýznitele. Za to, co se jí děje, si může sama. Určitě nějak zhřešila a teď se jí to vrací. To ona má v sobě zlo, musela na sebe nějakým způsobem přivolat Boží hněv. Za tuhle hrůzu vděčí sama sobě. „Běž pryč,“ zašeptala znovu a začala se škrábat ještě zuřivěji.

„Nedělej to, Faith,“ varoval ji děsivě klidným hlasem. „Sebe-poškozováním ničeho nedosáhneš. Přišel jsem, abych ti pomohl. Víš to.“

Aby jí pomohl? Ne... Ne, ne, ne!

Kdyby se tak mohla rozpadnout na tisíc kousků, zbavit se své viny, všemu uniknout...

Bojuj! přikázal jí vnitřní hlas. *Nedovol, aby tě nutil k věcem, o kterých víš, že jsou špatné. Máš přece vlastní vůli. Nesmíš mu dovolit, aby ti tohle dělal.*

Už bylo ale příliš pozdě.

Už se k ní stačil příliš přiblížit. Znovu se ozval ten mlaskavý zvuk a Faith viděla, jak si špičatou, vlhce růžovou špičkou jazyka přejíždí po zadní straně zubů.

„Hm, hm, Faith. Já myslím, že jsi zase zlobila,“ zašeptal chraplavě.

„Ne!“ Zasténala. Pak to pocítla... Hluboko v nitru se probouzelo bolestivé a strašlivé vzrušení.

„Ale, Faith, copak nevíš, že lhaní je hřích?“

Pohledem zajela ke zdi, kde visel obraz ukřižovaného Ježíše. Pohnul se snad? Zamrkala a představila si, jak ji Ježíš ve tmě sleduje vlídnýma, ale káravýma očima.

Ne, Faith, to je hloupost. Seber se, proboha!

Je to jen obraz, nic víc.

Celá zadýchaná odtrhla pohled od Kristovy zmučené tváře a přesunula ho ke krbu... Vyhaslému krbu bez popela i bez zrcadla, které ho kdysi zdobilo a místo nějž zbyl na květovaných tapetách vybledlý čtverec. Prý zrcadlo sama rozbila v záchvatu vzteku a pořezala se. Tvrdili jí, že ji tak rozčílil její vlastní odraz.

To byla ale jeho práce, nebo ne? Udělal to on, ten ďábel, jehož jediným cílem bylo mučit ji. Neviděla to snad na vlastní oči? Pokusila se ho odmítnout a on vrazil do zrcadla pěstí. Střepey se tehdy rozlétly do všech stran a poranily ji. Ležely na zemi jako lesklé smrtící nože.

Tak se to stalo.

Určitě?

Nebo ne? přemýšlela, když pod nehty ucítila krev.

Co se to se mnou děje?

Zadívala se na svoje zakrvácené ruce. Nehty, ještě nedávno pěkně upravené a nalakované, měla nyní ulámané, dlaně poškrábané a po předloktích se jí táhly dlouhé šrámy. Tohle udělala sama sobě? V duchu si vybavila obrázek svých rukou, jak pevně svírají střep skla a z prstů jí odkapává krev...

Protože jsi ho chtěla zabít... Chtěla ses bránit!

Zavřela oči a dlouze zasténala. Skutečně už nevěděla, čemu má věřit. Pravda a lži jí splývaly, hranice mezi fikcí a skutečností mizela. Život, který kdysi považovala za obyčejný a předvídatelný, nyní ležel v troskách. Byl rozdrásaný, stejně jako její ruce.

Ustoupila směrem k oknu. Dál od něho, od pokušení, dál od hříchu.

Kam zmizel její manžel? A děti? Co se stalo s jejími dvěma holčičkami?

Do duše se jí zakousla hrůza, začala se jí zmocňovat panika a zmatek. Zamrkala a pokusila se přemýšlet. Jsou v pořádku. Musejí být.

Soustřed se, Faith. Musíš se ovládnout. Zoey a Abby jsou s Jacquesem. Mají dnes přijít na návštěvu, nebo jsi už zapomněla? Máš přece narozeniny.

Nebo se mýlila? Byla to všechno jen další lež? Pochmurný výplod její fantazie?

Znovu ustoupila.

„Jsi zmatená, Faith. Já ti ale můžu pomoci,“ řekl poklidně, jako by se mezi nimi nic nestalo, jako by si to všechno jenom vymyslela, jako by se jí nikdy nedotkl...

Dobrý Bože, jak bláznivá vlastně je?

Prudce se otočila, špičkou nohy zakopla o okraj koberce. V pádu znovu zahlédla svůj odraz v okně a tentokrát také viděla, jak za ní vyrazil a natáhl po ní ruce.

„Ne!“ vykřikla.

Ramenem narazila do okenní tabulky, sklo prasklo a vysypalo se.

Kovová mříž se pod její vahou prohnula a vytrhla se z pantů.

Faith zakřičela a rozhodila rukama do vzduchu ve snaze zachytit se parapetu nebo tenké mříže visící na šroubu nebo cihel... Čehokoliv! Bylo už ale příliš pozdě. Tělo jí propadlo rozbitým oknem, střepy a třísky se jí zaryly do rukou a potrhaly jí noční košili.

Ve zlomku sekundy náhle poznala, že je po všem. Už neucítí žádnou bolest.

Faith Chastainová zavřela oči a snesla se do temnoty horké louisianské noci.

O DVACET LET POZDĚJI CAMBRAI, LOUISIANA

„Chtěla jsem jenom brknout a popřát ti všechno nejlepší k narozeninám,“ slyšela svou sestru ze záznamníku.

Abby stála uprostřed své malé kuchyňky. Poslouchala a chvíli zvažovala, zda nemá hovor přijmout. Nakonec to neudělala. Jednoduše neměla náladu. Většinu dne strávila ve svém neworleanském ateliéru, kde pořádala diskuzi s dětmi o tom, jak by podle jejich představ měl vypadat vánoční portrét. Teď potřebovala sklenici vína, možná dvě. O sestřino sáhodlouhé narozeninové blahopřání opravdu nestála.

„Takže... Zavolej mi, až se vrátíš. Tady na západním pobřeží je míň hodin než u vás. Já... ehm... Ráda bych s tebou mluvila, Abby. Třicet pět let, to je pro většinu lidí pořádný milník.“

Mnohem větší, než si myslíš, pomyslela si Abby, sáhla do lednice a vyndala z ní lahev chardonnay, kterou si koupila už více než před měsícem, když si myslela, že ji přijede navštívit kamarádka Alicia.

„Fajn, takže... až si tenhle vzkaz poslechněš, jestli ho teda zrovna neposloucháš a jenom se ti nechce se mnou mluvit, ozvi se, ano?“ Zoey se na chvíli odmlčela. „Už je to dlouho, Abby. Měly bychom zakopat válečnou sekýru.“

Tím si Abby nebyla tak jistá. Otočila kohoutkem a slyšela, jak ve starých trubkách zahučelo. Pak pod vodovod strčila skleničku na víno, na níž se během posledních dvou let usazoval prach ve skříní.

„Víš, Abby... Tohle není jenom tvůj problém,“ připomněla ji Zoey přes maličký reproduktor záznamníku.

Jistěže ne! Tohle je tvůj problém.

„I pro mě je to těžké. Byla to přece i moje máma.“

Abby zaťala zuby a znovu ji napadlo, zda by neměla hovor přijmout. Opět ale tuto myšlenku zavrhla. Rozhovor se Zoey by zrovna dnes nebyl dobrý nápad. Cítila to v kostech. Zašátrala v zásuvce, vyndala z ní vývrtku, kterou vlastnila už od vysoké, a zapíchla ji do špuntu.

„Podívej, Abs, já opravdu, opravdu doufám, že teď nejsi sama doma a neposloucháš mě... Měla bys jít ven a oslavovat.“

Jo, to mám v plánu.

Z reproduktoru se ozvalo cvaknutí, jak Zoey ukončila hovor. Abby dlouze vzdychla a opřela se bokem o linku. Možná ten hovor měla přijmout a tu odrhovačku o blahopřání k narozeninám nějak přežít. Mohla si poslechnout nuceně veselé řeči o tom, jak krásnou a šťastnou rodinu obě sestry tvoří, ale nemohla. Dnes ne. Zoey by totiž nezůstala jen u Abbyiných narozenin. Následovala by nevyhnutelná diskuze o jejich matce a o tom, co se stalo před dvaceti lety. Pak by na řadu přišly trapné a nepříjemné otázky směřující na Stevea.

Vytáhla špuntu.

Abby prostě nedokázala jen tak mávnout rukou a odpustit sestře, že se kdysi vyspala s jejím manželem. Ano, stalo se to už dávno, ještě před svatbou, ale stalo se to. Abby se o jejich románku dozvěděla před pěti lety a od té doby mezi oběma sestrami zela hluboká propast.

Ale Zoey s ním chodila jako první, nebo ne?

No a co? Abby si nalévala víno a sledovala, jak chladná tekutina vyplňuje dno sklenice. Pocítila lehké výčitky svědomí. Steve Gierman nebyl žádnou výhodou už jako přítel, a jako manžel byl ještě horší. Kdepak, s ním to opravdu nevyhrála.

Rozvedla se s ním, ale Zoey její sestrou zůstala. Na tom nic změnit nemohla. Možná bych už měla nechat minulost minulostí, pomyslela si a zadívala se z pootevřeného okna, odkud vnášel lehký větřík dovnitř těžkou vůní země a vody.

V této části Louisiany už zapadlo slunce. Cvrčci a cikády začínali cvrkat, na světlém nafialovělém nebi nesměle blikaly první hvězdy. Bylo tu hezky, i když to bylo trochu izolované místo. Chtěli tu žít se Stevem, chtěli se stát průměrnou americkou rodinou s dvěma, třemi dětmi, bílým plůtkem kolem domu a dodávkou zaparkovanou na příjezdové cestě.

I tyhle sny už byly pouhou minulostí...

Ve snaze vehnat dovnitř trochu chladnějšího vzduchu ještě více otevřela okno.

Všechno nejlepší k narozeninám...

Zdálo se jí, jako by vítr pohvizdoval refrén ponuré pohřební písně. Proháněl se větvemi starých dubů a mával cáry tilandsií, zatímco se na les snášela tma. Zdálky k ní dolehl zvuk vlaku. Mnohem blíž, patrně na pozemku souseďa, který bydlel o kousek níže po klikaté neudržované cestě, pak zaštěkal pes. Mezi mohutnými stromy pozorovala, jak po nebi pomalu stoupá přízračná tvář měsíce.

Na poličce kousek od zadních dveří ležel fotoaparát a soumrak jí připadal tak působivý a pokojný, že ji napadlo pořídít pár snímků a dofotit film, který v přístroji měla už bůhvíjak dlouho vložený, protože obvykle používala digitál. Odložila na polici sklenici s vínem, zapnula fotoaparát i s bleskem a vykročila k francouzskému oknu v jídelně. Vyšla ven a na kamenné dlažbě si našla nejlepší místo. Vzápětí z domu vyběhl i její kocour Ansel a posadil se na lavičku pod rozložitou magnolií, jako by chtěl své paničce zapózovat. Abby zaostřila a pořídila několik snímků kocoura s temným lesem v pozadí. Náhle Ansel otočil hlavu od domu, nastražil uši a zabodl pohled do stromoví. Na srsti se mu zalesklo několik posledních paprsků slunce. „Hej! Hej!“ zavolala na něj Abby. Kocour se za jejím hlasem ohlédl a Abby pořídila ještě pár fotek, světlo externího blesku se odrazilo od jeho zlatavých očí. Proč bych si nemohla k pětatřicetinám pořídít právě takové fotky? pomyslela si, když vykročila zpátky k domovu.

Křup!

Kdesi v lese křupla větévka.

Abby se úlekem rozbušilo srdce.

Prudce se otočila. Podvědomě čekala, že uvidí, jak se v houstnoucí tmě někdo ukrývá. Pohledem začala prozkoumávat zšeřelý les, pronikala skrz trsy tilandsií, liány a klenby hustých korun. Po celém těle jí vyskočila husí kůže, tlukot srdce jí hlasitě duněl v uších.

Nezahlédla ale ani náznak lidské postavy; ve světle, které vrhala okna jejího domu, se neobjevila ničí silueta.

Nech toho, přikázala si a nervózně se nadechla. Prostě... Prostě toho nech! Celý den měla špatnou náladu. Byla nedůtklivá a popudlivá. Ne však kvůli svým narozeninám. Kdo by si lámal hlavu nad dalším uplynulým rokem? Pětatřicet přece ještě není taková katastrofa. Přesně před dvaceti lety jí ale zemřela máma, to ji trápilo.

Abby se ještě celá polekaná vrátila do domu a otevřeným francouzským oknem zavolala na kocoura.

Ansel ji však ignoroval. Zůstal na místě a nespouštěl oči z temných stínů lesa, kde Abby tušila bytost, která zase nespouští z očí jeho. Tutěž bytost, která před chvílí zlomila větvíčku. *Musí tedy být celkem velká.* „Tak pojď, Anseli, pro dnešek už se na to vykašli,“ naléhala.

Kocour zasyčel.

Na hřbetě se mu zježila strakatá srst. Přimkl uši k hlavě a vykulil oči. Vzápětí prosvištěl jako blesk přes verandu, oběhl roh a pelášil směrem k ateliéru. Toho by nechytla ani náhodou.

„Ty můj hrdino,“ prohodila ironicky, ale když zavírala francouzské okno, sama se nervózně zachvěla. Sice v lese za domem nikdy nikoho neviděla, ale vždycky je něco poprvé. Odložila fotoaparát na stůl v jídelně a zamířila zpátky do kuchyně, kde jí padl pohled na telefon s červeně blikající kontrolkou záznamníku. Ihned si vzpomněla na Zoey.

Abby a Zoey si nikdy nebyly obzvláště blízké, nebo si alespoň nepamatovala, že by spolu někdy kdovíjak kamarádily.

K čertu s tebou, Zoey, zaklela v duchu, sáhla po sklenici a pořádně z ní upila. Proč jen nemohla mít se Zoey lepší vztah? Proč mezi nimi neexistovalo to pevné sesterské pouto, nad nímž se každý rozplývá blahem? Snad proto, že si byly věkově tak blízké? Dětilo je pouhých čtrnáct měsíců... Nebo za vším stála sou-

těživost Zoey, která by udělala všechno, jen aby vyhrála? Anebo možná..., ale opravdu jen možná... na jejich chladných vztazích nesla stejnou vinu jako sestra?

„Nerouhej se,“ zamumlala a cítila, jak jí studená tekutina protéká hrdlem, moc ji ale neochladila.

Bylo horko. Horko a vlhko. Větráky ve skoro stoletém domě nebyly schopné rozehnat výheň, která tuto část mokřin sužovala. Růžkem kuchyňské utěrky si otřela pot z čela.

Měla by si vzít ten zatracený telefon a zavolat zpátky?

Ne. Na to nebyla připravená. Dnes ještě ne. A možná na to nebude připravená nikdy.

Dneska je to přesně dvacet let...

Abby v hlavě začala hrát melodie písně *Sgt Pepper's Lonely Hearts Club Band* od Beatles, která těmito slovy začínala. Máma ji měla ráda... „Nech toho,“ řekla si nahlas. Neměla důvod připomínat si minulost. Dějala to už dlouhých dvacet let a nastal čas pohnout se kupředu. Přísahala si, že dnes začne znovu. Dnešním dnem započne život Abby Chastainové, fáze II. Pokusila se vypudit z paměti, že na den přesně před dvaceti lety, když bylo její matce pětatřicet, stejně jako je Abby dnes, ukončila Faith Chastainová svůj život. Strašlivě. Tragicky.

„Bože, mami...,“ zašeptala a zavřela oči. Vzpomínka, kterou se tolik snažila potlačit, se jí náhle vybavila, jako by sledovala zpomalený film. Znovu si představila, jak v tátově sedanu projeli otevřenou kovanou branou. Pak minuli pečlivě udržovaný trávník a dostali se až před cihlovou budovu, kde se cesta stáčela kolem fontánky. Fontánky, z níž tři kamenní andílci stříkali vodu k obloze poseté hvězdami. Abby už tou dobou měla hlavu plnou kluků a přemýšlela, jak pozvat Treye Hilliarda na ples Sadie Hawkinsové, kam podle tradice zvaly dívky chlapce. Vystoupila z auta, hned jak táta vypnul motor. Potěžkala v rukou krabici s lesklou stuhou v barvě fuchsii a zadívala se do okna ve třetím patře, kde se nacházel pokoj její matky.

Okenním sklem se ale do noci nelinulo teplé žluté světlo.

Místnost byla temná.

V tu chvíli Abby zarazil nepříjemný pocit. Připadalo jí, jako by jí kdosi dýchl na zátylek, úlekem se jí málem zastavilo srdce.

Něco se stalo. Něco strašného... „Maminko?“ zašeptala, mimoděk pronesla slovo, které nepoužila dobrých deset let.

Vy kročila k širokému schodišti do budovy, když v tom uslyšela ránu.

Instinktivně střelila pohledem k matčinu oknu.

Do noci se vysypaly střepy skla, osvětlené namodralou září.

Ozval se zlověstný výkřik a vzápětí se z okna řítilo temné tělo.

Dopadlo na beton a celý výjev zakončilo hlasité křupnutí kostí.

Abby se zmocnila hrůza.

„Ne! Ne! Neee!“ snažila se popřít své nejhorší obavy. Zahodila krabici, seběhla schody a zamířila přímo k drobné postavě, která ležela zády na betonu. Pod matčinou hlavou se rozlévala kaluž temné a husté krve. Doširoka vytrěštěné nevidoucí oči se upíraly na nebe.

Abby se k bezvládnému tělu vrhla.

„Abby!“

Její jméno k ní doléhalo, jako by na ni otec volal skrz dlouhý tunel. Jeho hlas zněl zoufale a úzkostlivě. „Abby! Ne, Pojď sem! Proboha... Pomoc! Přivolejte pomoc! Faith!“

Abby padla na kolena. V očích se jí zatřpytily slzy, hrůza jí sevřela srdce do ledové pěsti. „Mami! Maminko!“ volala, dokud ji za ramena nechytily silné ruce a neodtáhly ji stranou.

Nyní zamrkala a v duchu sebou zatřásla. „Proboha,“ zašeptala a pokusila se z mysli vyhnat vzpomínku, kterou se už dvacet let snažila zapomenout. Náhle si uvědomila, že z kohoutku odkapává voda. Místo aby ho dotáhla, otočila jím na druhou stranu a voda začala hlasitě tryskat do dřezu. Rychle strčila dlaně do proudu, nabrala do nich vodu a vyšpláchla si ji na obličej. Ochladila si tváře, zaplašila vzpomínky a doufala, že je ze sebe smyje jednou provždy.

Celá rozechvělá sundala z police utěrku a přiložila si ji k obličejí. Co se to s ní děje? Neříkala si snad, že už nedovolí, aby se její myšlenky ubíraly tak bolestivým směrem? „Huso hloupá!“ zamumlala a složila utěrku. Pak si povšimla nedopité sklenice vína na lince a uvědomila si, že jí na té vzpomínce cosi nesesedělo.

„Seber se,“ pokárala se v duchu. Vzala sklenici do ruky a na chvíli se zadívala do třpytivé tekutiny.

„Všechno nejlepší, mami,“ zašeptala do prázdné místnosti a pozdvihla sklenici k přípitku, jako by Faith byla v místnosti s ní. Upila výrazného chardonnay a polohlasem pronesla: „Tak na nás.“ Máma jí vždycky říkala, že je Abby výjimečná, a že jelikož se narodily ve stejný den, vzniklo mezi nimi zvláštní pouto. „Jsme jako dva hrášky v jednom lusku,“ slýchávala od ní.

Vlastně... Nebyla to tak úplně pravda.

Zdaleka ne.

Ani zdaleka ne.

„A teď, prosím... odejdi,“ zašeptala. „Nech mě být.“

Odložila sklenici, zašpuntovala lahev a postavila ji do přihrádky ve dveřích lednice. Nemá čas na nějaké noční můry, kterých si v minulosti už užila dost a které ji několikrát málem celou pohltily. Dneškem to všechno končí.

Pevně odhodlaná vrátit život do správných kolejí odložila sklenici na linku příliš zbrkle. Sklenka praskla, ulomila se jí stopka a Abby se pořezala na palci. „Super,“ zavrčela, když se z ranky začala řinout krev. Přesně tohle jsem potřebovala, pomyslela si mrzutě. Otevřela příborník a našla v něm krabičku s náplastmi. Na umakart dopadla první kapka krve. Abby otevřela krabičku, našla v ní ale jen předimenzovanou náplast. Co se dá dělat, pomyslela si, vyndala náplast ze sterilního obalu a omotala si ji kolem palce hned dvakrát.

Utřela linku a hodila rozbitou sklenici do odpadkového koše. Pak prošla potměnou místností a plácnutím rozsvítila v garáži, kde se o hromadu dřeva opírala cedule s všeříkajícím nápisem: NA PRODEJ. Vzala ji a odnesla ji až na konec dlouhé příjezdové cesty. Pak modrobílou ceduli pověsila na háčky na dřevěnou konstrukci, kterou si připravila už odpoledne.

„Dobře,“ řekla si, i když cítila nad prodejem domu náznak nostalgie. Nebyl právě tento malý bungalov místem, kde se už jednou o nový život pokoušela? Neměl být právě tenhle dům náplastí na rozbité manželství? Poklidným útočištěm, do kterého vkládala tolik nadějí a snů? Když ho se Stevem kupovali, byla plná víry v lepší budoucnost. Modlila se, aby právě tady našli štěstí.

Jak jen mohla být tak bláhová? Nyní se na pozemek pomalu snášela noc a po trávníku se táhly temné stíny. Abby se znovu zadívala na útulný prkenný domek se šindelovou střechou, který byl postaven před více než sto lety. Stál dost daleko od klikaté cesty. Původní stavbu předchozí majitelé renovovali, rozšířili a vylepšili, až v domku vznikly dvě malé ložnice, koupelna a podkrovní pokoj, z něhož si udělala domácí kancelář. Přilehlou budovu, která kdysi bývala jakýmsi výminkem, přestavěla na fotografický ateliér, černou komoru a druhou koupelnu.

Před pěti lety se Stevem tuto nemovitost objevili, označili ji shodně za „perfektní“, a než se všechno tak pokazilo, strávili tu spolu několik let. Pak se Steve odstěhoval jinam a našel si jiné ženské... Ne, moment. Nejdřív si vlastně našel jiné ženské. Začalo to už se Zoey. Ještě před svatbou.

Teď už na tom nezáleželo.

Steve Gierman býval respektovaným rozhlasovým moderátorem a diskžokejem, pak se z něj ale stala jakási neworleanská obdoba kontroverzního Howarda Sterna. Pro Abby byl uzavřenou životní kapitolou. Byl to už rok, co vyřídili veškeré papírování a soudce jejich manželství prohlásil za oficiálně ukončené.

Abby sebrala ze země kladívko, které tam odpoledne nechala, a ustoupila, aby se ujistila, že cedule nevisí nakřivo. Znovu také zkontrolovala nápis a uvedené telefonní číslo.

Byla pevně rozhodnutá uspořádat si život. Dbala také na všechno, co jí řekli odborníci, i když většinu rad považovala za nesmysly. Pokusila se dát manželství se Stevem ještě druhou šanci, ale nepomohlo to. Rozvedli se a jí připadl dům. Přátelé ji upozorňovali, že bude trávit o samotě svátky i výročí, Abby ale tyto dny přežila bez větších problémů. Možná proto, že napodruhé už Steveovi celé srdce nedala, a tak jí ani tolik nebolelo, když se znovu projevila jeho náklonnost vůči ženskému pohlaví.

Steve by se stejně po nejrůznějších bokovkách poohlížel asi pořád.

Křup!

V hustém křoví praskla větvíčka. Znovu! Abby se rychle otočila k podrostu, odkud zvuk vyšel. Očekávala, že ve slabém světle jediné žárovky nad garáží uvidí vačici, mývala nebo skunka.

Neviděla ale nic, všude také vládlo naprosté ticho. Dokonce i cvrčci přestali cvrlikat a žáby kvákat. Abby se zrychlil tep a mimoděk nastražila uši, aby zachytila jakýkoliv neobvyklý zvuk.

Náhle si v téhle zastrčené části cesty připadala až příliš zranitelná.

Zadívala se do temnoty podrostu. Měla pocit, jako by ji sledovaly dobře ukryté oči. Po zádech jí přeběhl mráz. V duchu si vynadala do zbabělců. Má přece narozeniny, je sama a zrovna před chvilkou myslela na smrt svojí matky. Proto je tak nervózní.

Klídek, řekla si. Běž hezky domů. Je tma a cedule konečně visí na místě.

V tu chvíli ale koutkem oka zahlédla v houští pohyb, ozvalo se i tiché zašustění suchého listí. Ztuhla, nervy měla rázem napjaté k prasknutí.

Vzápětí se podrostem mihl černý stín. Abby se srdce rozbušilo jako o závod.

Náhle se ze svého úkrytu pod větvemi řešetláků vynořil Ansel. Došel k Abby, u nohou se jí otočil, zadíval se do křoví a zasýčel.

Vylekaně uskočila. „Proboha, Anseli,“ vydechla a přiložila si ruku k hrudi. „Nech toho! Chceš, abych dostala infarkt? Jestli jo, tak se ti to skoro povedlo!“ Shýbla se a pokusila se ho chytit. „Asi budeš taky pěkně nervózní, nemám pravdu? Co takhle drink? Víno pro mě a čerstvá H₂O pro tebe?“

Než ho ale stačila vzít do náruče, vyrazil kocour po cestě k domu a proběhl pootevřenými dveřmi do garáže. O dobrých třech sta metrů dále se sousedův pes rozštěkal tak hlasitě, že by probudil i mrtvého.

Srdce jí znovu sevřela úzkost. Prsty instinktivně sevřela kolem násady kladívka; opět měla ten zvláštní pocit, jako by ji kdosi z úkrytu sledoval. *Nebud' paranoidní! Už dost! Nejsi přece jako máma... Nejsi blázen. Pomeroyův rotovajler štěká, no a co?*

Odsunula obavy stranou a zamířila pevným krokem k domu. Pod nohama jí šustily první letošní spadané listy. V garáži zmáčkla vypínač, kterým zavřela dveře, a prošla předsíní do kuchyně, kde na ni na parapetu nad dřezem už čekal Ansel. Oči nespouštěl ze tmy za oknem, nervózně kýval ocasem.

„Copak, kamaráde?“ zeptala se ho.

Kocour ale dál zíral do temnoty.

„Moc dobře víš, že na lince nemáš co dělat.“

Ani tentokrát jí Ansel nevěnoval žádnou pozornost.

Abby přistoupila k lince a také se zadívala do tmy za oknem.

Malou terasu se zahradou obklopovaly vysoké černé stromy. Okno bylo pootevřené a dovnitř pronikaly tiché zvuky noci a chladný vánek.

U souseda znovu zaštěkal pes. V tu chvíli se do jejího domu opřel vítr a staré trámové hlasitě zapraskalo. Polekaná Abby sundala rázně kocoura z parapetu, zabouchla okno a zavřela ho na klíček. I když ji jen tak něco nevydělilo, tu a tam na ni osamocenosť jejího domu dolehla a cítila se nesvá.

To se ale brzy změní.

Jestli přijme Aliciino pozvání a přestěhuje se do San Franciska, stanou se z nich znovu spolubydlíci, stejně jako na vysoké. Tedy s tím rozdílem, že jsou teď obě rozvedené a Alicia má ve školce pětiletého caparta.

„To je velké lákadlo, co?“ zeptala se kocoura. Ten ale jen seskočil z parapetu a schoval se na svoje oblíbené místo pod stolem. „Dobře, Anseli, ještě se mi klidně vysměj. Ublíž mi ještě víc.“

V tu chvíli zazvonil telefon. Pořád se cítila provinile, že ignorovala telefonát svojí sestry, a tak uchopila bezdrátový přístroj a hovor přijala, aniž si na displeji ověřila totožnost volajícího. „Haló,“ řekla do sluchátka a vykročila do obývacího pokoje.

„Všechno nejlepší!“

Zarazila se. Při zvuku Steveova hlasu se jí málem zastavilo srdce. „Díky.“

„Asi tě překvapuje, že mě slyšíš.“

Steve její pocity nevystihl ani zdaleka. „Přímo žasnu. Jsi ten poslední člověk na světě, od koho bych čekala telefonát.“

„Abs,“ řekl. Její přezdívku vyslovil, jako by jí vyznával lásku. „Podívej... Já vím, jak je pro tebe dnešek kvůli mámě těžký.“

Abby mu ale nehodlala skočit na špek. Na to ho příliš dobře znala. „A ty mi voláš, abys mi zlepšil náladu?“

„Jo.“

„Ale mně je fajn,“ řekla naprosto přesvědčivě.

„Hm... dobře... To je dobře,“ vykoktal ze sebe překvapeně, jako by pořád věřil, že je z ní emocionální troska, která se každou chvíli rozsype na tisíc kousků. „Jo, opravdu je to dobře.“

„Díky. Tak čau.“

„Počkej! Nezavěšuj!“

Abby v jeho hlase zaslechla naléhavost a představila si, jak vystřelil svou volnou rukou, jako by jí chtěl fyzicky zabránit, aby zavěsila. Vždycky tohle gesto dělal, i když ho ignorovala. „Copak, Steve?“ Stála zrovna v obývacím pokoji, v tomtéž pokoji, kde se spolu kdysi dívali na televizi, chroupali popcorn a poví-
dali si o posledních událostech.

Nebo se hádali. Zažili spolu až příliš dlouhou řádku ostrých výměn názorů.

„Podívej, máš pořád ty věci, které jsem u tebe nechával?“ zeptal se a konečně tedy přešel k důvodu, proč jí vlastně zavolał.

„Jaké věci?“

„Ale... Vždyť víš,“ řekl lehce, jako by si na ně právě teď náhodou vzpomněl. „Můj rybářský kufřík a pruty. Pak tu starou sadu golfových holí a potápěčskou výstroj.“

„Ne.“

„Co?“

„Už je nemám. Nejsou tu.“

Zadívala se na knihovnu, kde měla pořád schované jejich svatební fotky a ostatní fotoalba.

Steve nic neříkal a Abby si uvědomila, že mu vzala veškerý vítr z plachet.

„Jak to myslíš? Jak to, že je nemáš?“ zeptal se a Abby si představila, jak vztekle mhouří svoje modré oči. „Nedala jsi moje věci pryč, že ne?“ Jeho hlas byl náhle plný chladu, podezření a výčitek.

„Jistěže jsem je dala pryč,“ pronesla bez sebemenší známky lítosti. „Dala jsem ti přece půl roku, aby sis ty svoje krámy odvezl. A i to bylo déle, než bych si přála. Mnohem déle. Ty ses tu ale ani neukázal, tak jsem zavolala Armádu spásy. Vzali si všechno, včetně tvého starého oblečení a toho harampádí, které jsem různě po domě našla.“

„Proboha, Abby! Některé z těch věcí měly vysokou cenu. Nebylo to žádné harampádí!“

„Tak ses pro ně měl zastavit.“

Steve se znovu odmlčel. Ticho netrvalo dlouho, Abby se ale stačila dostatečně obrnit proti tomu, co mělo následovat. „Tak počkat. Nedala jsi pryč i moje lyže, že ne? To bys přece neudělala. Rossignolky jsou pořád v podkroví, vid?“ V jeho hlase slyšela pochybnosti. Vrátila se zpátky do kuchyně a z dvířek lednice opět vyndala lahev vína. „Zatraceně, Abby. Tyhle věci mě stály majlant. Nemůžu uvěřit, že bys... Proboha! Řekni, že je moje prkno pořád v garáži. Řekni, že tam můj surf pořád je.“

„To si nemyslím,“ pronesla pevným hlasem a zakroutila hlavou. „Vlastně jsem si docela jistá, že tam nic takového není.“

„Koupil jsem ho na Havaji! A co kanoe?“

„Kanoi jsem darovala nemocnici Panny Marie. Do dobročinné aukce.“

„Nemocnici Panny Marie? Té nemocnici, kde tvoje matka...“

„Aukci uspořádali pro tamní farnost,“ skočila mu do řeči.

„Nemocnice je už řadu let zavřená.“

„Sakra, Abby, tobě snad úplně přeskočilo!“ obvinil ji. „Jsi stejně pošahaná jako tvoje matka.“

Abby se zlostí stáhl žaludek, čekala ale, co se bude dít dál. Mlčela. Nechtěla se jím nechat vyprovokovat. Ramenem si přitiskla telefon k uchu a zatahala za špunt. Potichu sykla bolestí, jak zatlačila na pořezaný palec. Nebyla blázen. Ani trochu. Jediný okamžik, kdy v životě nebyla zcela při smyslech, byl ten, kdy souhlasila, že se za Stevea provdává. Svoje „ano“ před oltářem s odstupem času skutečně vnímala jako chvilkové pomatení. Jinak byla po duševní stránce v naprostém pořádku. Tedy až na občasné záchvaty paranoie.

„To se mi snad jenom zdá! To přece nemůže být možné. Takže jsi asi vyhodila i tátovu osmatřicítku, co?“ Když se nedočkal odpovědi, ještě svoje slova upřesnil: „Pistoli, Abby.“

„Já vím, co to je.“ Neobtěžovala se ani s další sklenicí na víno, jednoduše z otevřené skříně vyndala svůj oblíbený prasklý hrnek.

„Ta pistole patřila mému tátovi! On... Měl ji celé roky. Byl přece polda a... Zatraceně! Víš přece, že pro mě má obrovskou sentimentální hodnotu. Nemohla ses jí jen tak zbavit!“

„Hm.“ Nalila si víno a ignorovala, že ho trochu vychrstla i na linku. „Asi si říkáš, co s ní bude Armáda spásy dělat, nemám pravdu?“

„Oni ale zbraně nepřijímají!“

„Opravdu?“ Napila se vína. „Aha, tak to si ji asi vzaly jeptišky od Panny Marie. Vážně už si moc nevzpomínám.“

„Cože? Ty si ani nevzpomínáš?“ Zuřil. „Dala jsi pryč mojí pistoli po tátovi a ani si nepamatuješ komu? Proboha, Abby, ta pistole je registrovaná na moje jméno. Kdyby s ní někdo spáchal nějaký trestný čin, tak...“

„Opravdu si tím nejsem jistá, ale pochybuju, že by matka představená byla napojená na gang pašeráků zbraní.“

„To není k smíchu.“

„Ale je, Steve. Je to hodně k smíchu.“

„Já ale mluvím o svém majetku! *Svém majetku!*“ Představila si, že si právě vztekle bodá palcem do prsou. „Neměla jsi právo zbavovat se mých věcí!“

„Tak mě zažaluj, Steve.“

„To taky udělám,“ vyhrkl.

„Podívej, já nejsem žádná tvoje úschovna, jasné? A tenhle dům není skladiště tvého haraburdí. Jestli pro tebe ty věci měly tak strašnou cenu, měl sis pro ně přijet, už když jsme se rozcházel. Stačilo by to i v průběhu následujícího půlroku.“

„Pořád tomu nemůžu uvěřit.“

„Tak to nedělej, Steve. Nevěř tomu.“

„Je to od tebe podlé, Abby. Něco ti řeknu, ještě o mně uslyšíš. Při příštích *Giernanových postescích* asi budu mluvit o mstivých bývalkách. A mohl bych přihodit i pár rad, jak se s nimi vypořádat.“

„Dělej si, co chceš. Stejně nebudu poslouchat ani ti tam volat.“ Zavěsila a zatnula zlostně zuby. V duchu si dala facku, že se nepodívala na číslo na displeji, než hovor přijala. „Už to nikdy neudělám,“ přísahala si polohlasem a znovu upila chardonnay. Doufala, že se efekt alkoholu dostaví co nejdříve a otupí vztek,

kteřý jí koloval žilami. Steve měl jednu zvláštní vlastnost: Spolehlivě ji dokázal vytočit do ruda, jak to nikdo jiný neuměl. Částečně předpokládala, že až Steveovi sdělí, co se stalo s jeho věcmi, bude cítit jisté uspokojení. Místo toho se dostavil jen pocit prázdnoty. Nic víc. Jak se mohli dva lidé, kteří si přísahali lásku až do smrti, vůbec dostat do takového bodu? „Nedovol, aby se ti dostal pod kůži,“ varovala sama sebe v duchu. Pak přešla do obývacího pokoje a zapálila oheň v krbu, i když bylo horko.

Plameny hbitě zapraskaly a lačně se pustily do zmačkaných novin a třísek, které si připravila už dříve. Na krbové mřížce měla neustále připravené nějaké to polínko pro případ, že by se náhle ochladilo nebo došlo k výpadku proudu. Dnešek byl ale jiný. Už dlouho před Steveovým nečekaným telefonátem měla nachystaný jistý rituál, a i když bylo venku horko k zalknutí, potřebovala spálit nějaké smetí.

Z police hned vedle kamenného krbu vzala svatební album. Na radu své nejlepší kamarádky Alicie si schovávala památku na svůj velký den rok od rozvodu. Nyní ale nadešel ten správný čas, aby s ní skoncovala. Steveův telefonát ji v původním záměru jen utvrdil.

Otevřela kožené desky, a když jí pohled padl na první fotku, rozbušilo se jí zběsile srdce.

Dívala se na novomanžele chráněné proti zubu času tenkou fólií. Nevěsta a ženich. Steve s atletickou postavou, zářivýma modrýma očima a odzbrojujícím úsměvem držel o hlavu nižší Abby kolem pasu. Rozpuštěné rudozlaté vlasy jí lemovaly hezký kulatý obličej, úsměv jí zářil štěstím, z očí jí tryskala víra v krásnou budoucnost.

„K čertu s tebou,“ zašeptala, vytrhla fotku zpod fólie a hodila ji do ohně. Pozvolna upíjela víno a v poraněném palci cítila pulzující bolest, jak se do něj v pravidelném rytmu vlévala krev. Sledovala, jak okraje lesklého fotopapíru nejdříve zhnědly a zkroutily se, než se jich definitivně zmocnil oheň. Šťastný usmívající se pár se doslova obrátil v prach. „Dokud nás smrt nerozdělí,“ usmála se sarkasticky. „Jo, jasně.“

Znovu se podívala do alba. Na dalším snímku byla celá rodina. Skupinové foto. Ona s otcem a sestrou, on s oběma hrdý-

mi rodiči a bratry Adamem a Lexem, kteří se mu nevyrovnali ani výškou, ani úspěšností, ani vzhledem. Na obrázku stála ještě jeho sestra Anna s manželem.

„Na nostalgii teď není ten správný čas,“ řekla Abby Anselovi, který zrovna vběhl do pokoje a vyskočil na pohovku. I tuhle fotku hodila do ohně. Plameny se do ní zakously a během krátké chvíle ji proměnily v popel.

Další lok vína, další fotka. Tentokrát zachycovala samotného Stevea, jak stojí ve smokingu a hrdě vypíná hrud. Vypadal opravdu dobře, to mu musela nechat. Zamračila se a uvědomila si, že ho kdysi skutečně milovala. Nyní jí to však připadalo jako celá věčnost. Tehdy ještě v Seattlu četl rozhlasové zprávy, jeho kariéra teprve začínala. Přišel k ní do ateliéru, aby si nechal udělat novou fotku na řidičák.

Ihned se do sebe zakoukali. On s ní vtipkoval, ona jeho poznámky pohotově odrážela a ostentativně přehlížela fakt, že byl v Seattlu známou osobností. Zaujala ho právě svou předstíranou lhostejností.

Až o půl roku později, poté, co ji požádal o ruku, se dozvěděla, proč do ateliéru tehdy přišel. Jméno a adresu pracoviště mu poskytla jeho asistentka, Abbyina sestra Zoey. Nikdo už jí ale neřekl, že ti dva spolu spali. Kdepak. To se čirou náhodou dozvěděla až později, skoro měsíc po svatbě... Po svatbě, kde Zoey chytila její svatební kytici. Přišla na to v ložnici, když Steveovi uklouzlo jméno Zoey. I když oba svorně přísahali, že jejich aférka skončila už dávno před svatbou, Abby už ani jednomu z nich stoprocentně nevěřila.

„Není to úžasné?“ zeptala se Ansel. Kocour vyskočil na opěradlo nevelkého gauče a položil se na pestrobarevný přehoz, který háčkovala babička. Zív a obnažil tenké ostré zoubky. Abby opět obrátila pozornost k albu a rychle z něj vytahala zbývající fotografie. Pak je jednu po druhé naházela do plamenů a sledovala, jak se v žáru kroutí, hnědnou a následně hoří.

„Prach jsi a v prach se obrátíš,“ vzdychla, když oheň pomalu začal dohořívát. Dopila víno a v duchu si znovu přísahala, že počínaje dneškem začne nový život.

Ani ve snu by ji nenapadlo, jak velkou pravdu měla.

Prosmýkl se mezi lafkami starého rozbitého plotu a zadíval se na budovu, kde se to všechno tak dávno událo. Když se vzápětí prodíral přerostlými křovinami, pocítil, jak se mu do těla vlévá síla. Na tváře se mu chytaly mokré pavučiny, plnými doušky vdechoval vlhkou těžkou vůni země a hniloby.

Všude cvrkal a hučel hmyz, jako by si noc žila vlastním životem. Mdlé světlo ubývajícího měsíce se rozlévalo po zanedbaném trávníku posetém rozbitými cihlami a nefunkčními pobořenými fontánkami.

Tam, kde dříve bujel pečlivě udržovaný živý plot a kde se nacházela jezírka plná leknínů, zbyly dnes ruiny a suť. Reprezentativní budova z červených cihel s chrličí nad okapy a okny byla nyní temná a truchlivá... Připomínala mu kostlivce, který kdysi býval váženou a krásnou dámou.

Zavřel oči a rozpomněl se, jak voněla a vypadala nemocnice dříve, když se ještě za honosnými fasádami skrývala děsivá tajemství. Tady se šeptaly modlitby, tady se umlčovaly výkřiky, tady se setkával Bůh s ďáblem.

Tady měl domov.

Otevřel znovu oči a svižně vykročil po plevellem zarostlé cestě, na kterou už dávno všichni zapomněli.

Všichni kromě něj.

Dvacet let je jedna generace.

Dvacet let může být celý život.

Dvacet let je jen pár slov.

Dvacet let je dost dlouhá doba na to, aby každý zapomněl.

Nyní nastal čas znovu si vzpomenout.

Z kapsy vytáhl svazek klíčů a rychle přešel k zadnímu vchodu, který používal personál. Jeden z klíčů vsunul do zámku a otočil jím. Bez problémů. Vstoupil dovnitř a malou baterkou si posvítit na cestu. Znovu si rychle zvykal, byl tu už před dvěma měsíci. Tak dlouho mu trvalo, než se dostatečně připravil.

Neslyšně se proplížil chodbou až k zamčeným dveřím do suterénu. Odemkl si a hned za dveřmi se dal doprava. Stačilo mu pár kroků, aby se dostal do staré kuchyně se zrezivělými

industriálními dřezy a masivními zčernalými kamny. Po rozbitých kachličkách prošel rozlehlou jídelnou až ke staré hale u paty schodiště, kde kdysi vysoké stojací hodiny odbíjely vteřiny jeho života.

Uvnitř byla tma, baterka osvětlovala prostor jen chabě. Během několika posledních týdnů si ale na temnotu, zatuchlé chodby, pokroucené dřevěné podlahy a rozlámaná vyvrácená okna dostatečně zvykl. Hbitě a lehce vyběhl schody, přičemž se mírně zadýchal, a tak se na chvíli zastavil v mezipatře, kde se jako zázrakem zachovalo nepoškozené velké vitrážové okno. Na chvíli posvítil na barevnou výplň baterkou. Hlavou mu bleskly vzpomínky, na zlomek sekundy si vybavil její černou siluetu na pozadí sluncem ozářeného vitrážového obrazu Madony.

Nemohl se ale zdržovat, musel jít dál. Otočil se tedy a lehce vyběhl zbývající úsek schodiště do třetího patra.

Zamířil rovnou k jejímu pokoji.

Stáhlo se mu hrdlo a cítil, jak jeho tělo pomalu začíná ovládat vzrušení. Před očima se mu v rychlém sledu střídaly úlomky vzpomínek. Vybavil si její husté, kaštanově hnědé vlasy, zlatavé oči, které dokázaly vykouzlit tak svůdný pohled, když ji překvapil, tvar jejích tváří, linii její šíje, která doslova vybízela k polibku... Kousl se do rtu.

Vzpomněl si na její velká pevná prsa, která napínala látku upnuté blůzky, natahovala knoflíčky v dírkách, nabízela občasný pohled do toho dech beroucího výstřihu. Někdy nosila kalhoty, většinou na sobě ale měla sukni, která mu barvou připomínala zralou broskev. Ještě dnes si živě vzpomínal, jak jí lem sukně poskakoval kolem štíhlých svalnatých lýtek, když šla do schodů.

Vzpomínal na dokonalý tvar jejích nohou, na ladný pohyb lehké sukýnky, na pohled, který mu věnovala, kdykoliv sledoval, jak schází ze starobylého schodiště a bříšky prstů ledabytle hladí lesklé zábradlí, zatímco staré hodiny odbíjely *tik tak tik tak* jeho život. V kalhotách ucítil rodící se erekci.

Tolik po ní tehdy toužil.

Touha mu kolovala krví.

Duněla mu v hlavě.

Nikdy v životě po ničem a po nikom tolik netoužil jako po Faith.

Znovu ucítil tu silnou bolest, která se mu rodila v klíně a odamtud se rozlévala do celého těla. Na čele a na ramenou mu vyrazil chladivý pot. Rozkrok u kalhot mu byl náhle nepříjemně těsný.

On ale s divoce pulzujícím srdcem pokračoval dál.

Pokoj 307 se nacházel zhruba uprostřed chodby, přímo nad kruhovým objezdem před budovou. V tom malém pokojíku se jeho život navždy změnil.

Opatrně a potichu otevřel dveře. Pak proklouzl dovnitř a stanul v místnosti, kde se to tenkrát všechno událo.

Oknem dovnitř pronikalo světlo měsíce a dodávalo pokoji, který tak dobře znal, tajemnou atmosféru. Rozpraskané cihly byly doslova nasáklé denním žářem. Stará budova během století své existence sloužila ke spoustě nejrůznějších účelů. Některé byly dobré, jiné zase mimořádně zlé.

Není to ostatně tak dávno...

Zavřel oči a na chvíli se soustředil. Vzpomínal na zvuky, které se nesly těmito chodbami, rachot nemocničních vozíků, šoupání pantoflí, zoufalé sténání a výkřiky trýzněných duší nedobrovolně obývajících nemocnici Panny Marie. Tyto zvuky tlumil jen zpěv modliteb a odbíjení hodin.

Byla tu ale Faith. Krásná Faith. Vyděšená Faith. Rozechvělá Faith.

Znovu ho zaplavily vzpomínky.

Bodavé.

Zcela jasné.

Dvě desetiletí jim neubrala jediný detail.

Dokonale si pamatoval vůni její kůže, svůdnou hravost jejího úsměvu, sladký chraplavý hlas, i tu její dráždivou sexy chuť, dokonalý zadeček, který se jí vlnil pod sukní.

Zatnul zuby. Bolest v rozkroku mu rozpalovala krev, bubnovala mu ve spáncích, vytahovala na povrch staré tužby.

Neměl po ní tak toužit.

Byl to hřích.

Neměl ji líbat.

Byl to hřích.

Neměl jí sundávat košili, aby se pokochal pohledem na její nahá ňadra.

Byl to hřích.

Neměl s ní souložit. Tělo mu tenkrát pokrýval pot, rukama ji pevně držel za ramena, ona křičela rozkoší a bolestí zároveň.

Připadal si jako v ráji.

I v pekle.

Při té trýznivé vzpomínce sevřel ruce v pěst. Tolik po ní dychtil, ochutnával slanou příchut' její pleti, vstoupil hluboko do jejího rozpáleného klína, jenže pak o ten ráj tak bolestivě přišel. Zatnul zuby ještě pevněji, až ho zabořilo v čelisti.

Přešel pokoj. Ruce měl svěšené podél těla, nervózně o sebe mnul konečky prstů ukrytými v rukavicích. *Faith. Ach, Faith. Měla bys být pomstěna.*

Opatrně, skoro zbožně pohladil zpuchřelý rám okna a zadíval se na místo, kde dříve stávala její postel. Vzpomněl si, jak tahle malá místnost voněla po šeríku a růžích, jak dovnitř vysokým oknem pronikalo slunce, a teplý louisianský vánek rozhoupával dlouhé závěsy.

Dnes tu nebylo vůbec nic.

Namířil baterkou na zrezivělé drážky v podlaze, k nimž bývala přišroubovaná její postel. Mrtvá tělíčka a trus hmyzu ležela na zemi nebo visela ve starých pavučinách. Každou vodorovnou plochu pokrýval prach, nátěr kolem oken a podlahové lišty byly oprýskané. Tapety s květinovým vzorem vybledly a pomalu se odlepovaly od stěn, od stropu se podél spojů táhly nevzhledné hnědé pruhy.

Tolik bolesti. Tolik strachu. Pořád to tu bylo. Pocítil výčitky svědomí kvůli tomu, co se mezi těmito čtyřmi zdmi stalo. Ohrnul ret. Událo se tu tolik špatností, tolik zlého.

Srdce mu naplnila zloba, hluboká temná zloba.

Konečně bude moci špatnosti napravit.

Konečně bude moci všechno odčinit.

Stane se to.

Dneškem počínaje.

Abby při jízdě překročila povolenou rychlost. Měla zpoždění, a tak se na průjezdu městem snažila nahnat alespoň trochu času.

Když se něco podělá, jenom slabí se z toho podělají také.

Hlavou jí blesklo osobní krédo Jacquese Chastaina, zatímco stěrače dál neúnavně odhrnovaly dešťovou vodu z čelního okna její hony. Zapnula světla, aby i přes cáry deště a temnotu bouřky dobře viděla.

Pokoušela se převzít otcův přístup, jak to udělala i Zoey, nikdy ale nebyla tak silná jako on nebo sestra. Podobala se spíše matce, a to nejen vzhledově, ale i povahově.

Nyní však mířila po dálnici k New Orleans a v rádiu poslouchala show svého exmanžela. Říkala si, že by to neměla dělat, pak si ale uvědomila, že by to mohla považovat za zkoušku. Přemýšlela, kolik toho její žaludek vydrží. Rozhodla se také, že nastal pravý čas, aby použila trochu té tátovy tvrdé povahy.

Steve dostal svému slovu a skutečně dnešní show věnoval zahořklým bývalkám, ženám, které podle jeho slov nedokázaly překonat smutek a zlost z odmítnutí. To ony prý prohrály ve hře zvané manželství a zoufale touží provdat se znovu, jenže k tomu nemají příležitost. Jsou tlusté a ošklivé, prvotřídní čubky, které nedokážou pochopit, jaké mají ve světě místo.

Podle všeho byl Steve pořád ještě naštvaný po rozhovoru, který spolu vedli v den Abbyiných narozenin, a tak exmanželkám nic nedaroval. Doslova jim šel po krku. Zjevně se vůbec nestaral o to, koho urazí. Dnes se zkrátka rozhodl, že si to vyřídí se všemi rozvedenými ženskými naráz.

Abby za volantem zuřila, měla dokonce nutkání, že mu do rádia zavolá, aby mu řekla, jak moc se plete. V hloubi duše to ale

sám moc dobře věděl. Jeho cílem bylo přilákat posluchače a ani vedení stanice nezajímalo, zda ho lidé milují, nenávidí nebo jsou jen zvědaví, s jakými skandálními a urážlivými názory se předvede tentokrát.

Zvedal se jí z toho žaludek.

Jo, rozhodně nastal nejvyšší čas vypadnout z New Orleans. Vlastně to měla udělat už dávno. Zbývá jí jen dokončit rozdělanou práci ve městě a pak tomuhle místu ukáže záda.

Pneumatiky tiše hučely na mokré silnici, přes obzor potažený ocelově šedými mraky přeletělo hejno pelikánů. Vzápětí už uviděla světla New Orleans.

Abby Steveovu show obyčejně ignorovala, dnes si ale chtěla poslechnout, jak ze sebe prostřednictvím rozhlasových vln udělá totálního blba. Když jí po telefonu oznámil, že ji hodlá ve vysílání vymáchat v bahně, chtěla si to raději poslechnout na vlastní uši, než aby jí o tom musela do detailů referovat některá z kamarádek.

Abby za celou dobu nedokázala pochopit, co se lidem na té jeho show tolik líbí. Jeho posluchači se však prudce rozrůstali. V New Orleans už Stevea Giermana každý znal a jeho pořad se měl, alespoň podle toho, co se šušovalo, zanedlouho začít vysílat i v celostátních rádiích. V duchu útrpně zasténala. Teď jí tedy nebude ponižovat jen v Louisianě, zesměšní ji před celou Amerikou.

Podle Abby to svědčilo o mizerném a ubohém vkusu průměrného Američana.

Ty sis jeho stanici také naladila, nebo ne? připomněla si. Po rozvodu si ale pořad Stevea Lháře zakázala. Během posledního roku ty jeho otřesné žvásty zaslechla, jen když přeladovala rádio.

„No jo, moje bývalka, to je pořádný kousek,“ říkal zrovna nevěřícím hlasem. „Proti ní vypadá Mata Hari jako Panenka Marie.“

Jeho slova doprovodil výbuch smíchu.

„Ty jsi *tááák* vtipný, Steve,“ zavrčela Abby a sevřela volant, až jí zbělely klouby prstů. Jak si jen někdy mohla myslet, že toho ubožáka miluje?

„Při rozvodu mě oškubala jako kuře a ještě si stěžovala! Je tohle normální? Osmadevadesát procent majetku jí nestačilo, představte si to.“

„Ta by tě nejraději viděla viset, Steve,“ řekl jeho nadhazovač Maury.

Asi by toho prevíta mohla zažalovat za pomluvu, ale i z toho by udělal šarádu. Jenom by mu tak přilákala další posluchače. Vydával by se za nešťastnou oběť a ji by ještě více zesměšnil.

Střelila pohledem ke kabelce a chvílku si pohrávala s myšlenkou, že si vezme mobil, zavolá mu do vysílání a obhájí se. Slovně si s ním vždycky dokázala poradit a nyní bytostně toužila hájit nejen svou čest, ale i čest každé rozvedené ženy a muže na Zemi, kteří měli tu smůlu a spojili svůj život s nevěrným prolhaným protějškem.

Zabočila příliš prudce a pneumatiky její hondy se lehce protočily. „Nenech se jím vykolejit, Abby.“ Zlobila se však spíše na sebe než na cokoliv jiného. Tentýž hlas, který jí kdysi šeptal něžnosti, vyprávěl zábavné vtipy a hřímal ve vášnivých politických debatách, nyní jasně a bezcitně plnil interiér jejího auta.

„... víte,“ říkal zrovna posluchačům, „Všem rozvedeným lidem asi na chvíli přeskočí. A ženské jsou v tomhle ohledu horší než chlapi. Některé z nich, třeba jako moje bývalka, se změni v regulérního sociopata, mívají halucinace a bývají paranoidní.“

Maury, kterého si Abby překřtila na Idiota Mauryho, se zasmál.

„Neuvěříš, co moje ex provedla.“

A je to tady... Stáhl se jí žaludek. „Ona měla tu drzost, že se zbavila všech věcí, na kterých mi opravdu záleželo. Takových těch chlapských věcí. Lyže rossignolky! Moje golfové hole, dokonce i ručně vyráběný surf, co jsem si přivezl z Havaje... Ta kráva to všechno dala Armádě spásy!“

„To snad ne!“ vydechl Maury do mikrofonu. Abby si představila, jak si ten malý proplešlý slizák přiložil ruku k srdci, aby dal najevo, jak moc ho ta zpráva vyděsila.

„Jo. A mě to štve, chápeš.“

No jo, jasně. Abby se podívala do zpětného zrcátka a uviděla policejní vůz. Srdce se jí rozbušilo. Steveova show ji natolik vytočila, že si ani nevšimla, jak rychle vlastně jede. Stačil jediný pohled na tachometr, aby zjistila, že limit překročila o dobrých patnáct kilometrů v hodině. Zpomalila zrovna ve chvíli, kdy se

na policejním autě rozhoukala siréna a rozblíkalý majáky. *Super! To je prostě pech!* Zajela k pravé krajnici a dívala se po místě, kde by mohla zastavit. Policejní auto ale za hlasitého houkání jen prosvištělo kolem.

Nakonec tedy takovou smůlu neměla. Ze srdce jí spadl obrovský kámen.

Podívej, to máš z toho, že posloucháš ten jeho uhozený pořad.

Natáhla se k rádiu s úmyslem přeladit stanici, když vtom Steve prohlásil: „Nevykládej si moje slova špatně, je to krásná žena. Ztraceně sexy. A je chytrá. Občas mám ale pocit, jako by měla o kolečko víc.“

„Proto si tě přece vzala, ne?“ zažertoval opět Steveův nadhazovač.

„Idioti,“ zašeptala Abby a šlápla na plyn.

Steve se zasmál. „Dobře, jo, dostal jsi mě... Ale její matka, ta byla pošahaná oficiálně. Myslím to vážně!“

„Ty laciný ubohý šmejde!“ Abby nevěřila svým uším. Tohle bylo opravdu sprosté.

„A vy, co nás právě posloucháte, zavolejte a řekněte sami, jestli vaše bývalka také někdy udělala něco tak šíleného. Já volal svojí ex, abych jí popřál k narozeninám a abych jí oznámil, že se u ní stavím pro svoje věci, které jsem tam nechal... A víte, co se stalo? Dozvěděl jsem se, že všechno vyhodila! Včetně mých rossignolek... Určitě věděla, že jsem si chtěl vyrazit na hory. To je mstivost, co říkáte?“

„Au!“ zvolal empaticky Maury, který byl ve svém živlu.

„A nechtěl jsi na ty hory vzít i svoji novou přítelkyni?“

„Jistěže chtěl.“

„A není o dvacet let mladší než tvoje ex?“

„O patnáct.“

„Au! Au!“

Abby vší silou svírala volant.

Steve pokračoval: „Uzavřeli jsme dohodu, že si u ní budu moci schovat svoje věci, dokud si nenajdu lepší bydlení. Po rozvodu jí totiž připadl barák, auto, ateliér..., prostě všechno, co jsme kdy vlastnili.“

„Ty hajzle prolhaná!“ zavrčela Abby skrz pevně zaťaté zuby. Z poloviny domu i ateliéru ho musela vyplatit. Ano, připadlo jí auto, přesněji malá honda, kterou zrovna řídila, jemu ale zůstalo SUV Toyota Lexus! Jinak si všechno rozdělili hezky fifty-fifty. Zaskřípala zuby a vydechla. Kdyby měla alespoň trochu rozumu, vypnula by to rádio ihned. Nebo by alespoň našla stanici, kde pouštějí uklidňující jazz nebo klasiku.

„Ale to není konec. Moje praštěná bývalka tvrdí, že se zbavila všech věcí, které jsem si u ní schoval, a to včetně rodinného dědictví, což je shodou okolností pistole. Prý to všechno věnovala charitě.“

„Charitě?“ vyhrkl Idiot Maury s předstíraným zděšením.

Takový blbec!

„Ona si snad myslí, že jí uvěřím, že by nějaká charitativní organizace přijala pistoli! Samozřejmě mi lhala. No jo, ale jak já se mám teď cítit? Mám se snad bát, že moje psychopatická ex po mně půjde s pistolí mého táty? Tu pistoli dostal, když odcházel ze služby u policie.“

„Radši by ses měl přestěhovat.“

„Nebo si taky pořídím bouchačku,“ poznamenal Steve a Maury se hlasitě zachechtal.

Abby to nevydržela už ani vteřinu. Sáhla do kabelky, vyndala z ní mobil, otevřela ho a rychle vytukala číslo na přímou linku do vysílání.

Prakticky ihned se z přístroje ozval monotónní ženský hlas. „WSLJ. *Giermanovy postesky.*“

Abby si to naštěstí rychle rozmyslela. Než stačila cokoliv říct, zase telefon zaklapla. *Vykašli se na něj. Nesmí vědět, že jeho show sleduješ. Nepslochej už ty trapné ubohé bláboly, které vydává za zábavu nebo společenské satirické komentáře. Jinak nad tebou vyhraje.*

Polohlasem zaklela a znechuceně rádio vypnula. Pak si uvědomila, že minula svůj sjezd z dálnice. Celou cestu do města, kde ji čekala schůzka, na níž se měla domlouvat ohledně detailů jedné svatby, doslova žhnula vzteky. Kvůli tomu, že se musela po dálnici vracet, přijela k elegantnímu dvě stě let starému domu v Garden Districtu o deset minut později. Světle zelenou fasádu třípatrového domu tyčícího se nad udržovanou zahradou zvy-

razňovaly černé okenice. Lemovaly ho záhony, které ještě zářily nejrůznějšími barvami.

Když otevřela dveře auta, zazvonil jí telefon. Podívala se na rozsvícený displej. Další realitní kancelář. Byla to už snad dvacátá firma, která se ji pokusila kontaktovat od chvíle, kdy do novin podala inzerát na prodej domu a na zahradu umístila ceduli.

Nechala hovor přesměrovat do hlasové schránky a vypnula si telefon. Vzala si ze zadního sedadla svoje portfolio a vystoupila do teplého deště. Pak bez dalšího otálení zamířila po cihlovém chodníčku k domu, kde na ni čekala nevěsta s ženichem a bezpochyby i nevěstina matka.

Pomyslela si, jaká je to ironie, že svoje vlastní svatební fotky spálila, zatímco ty cizí tak pečlivě stylizuje, vybírá, pořizuje a uschovává.

Pak že Bůh nemá smysl pro humor...

Kam ji veze?

Mary LaBelleová byla spoutaná, měla zavázané oči a v ústech roubík. V duchu vysílala k Bohu jednu modlitbu za druhou.

Prosila ho o pomoc.

O svobodu.

O spásu.

Z očí jí tekly slzy a smáčely látku pevně omotanou kolem hlavy. Několik se jich dostalo až k roubíku, který jí únosce tak hrubě vecpal do úst. Bylo jí na zvracení a svíral se jí žaludek, přesto se jí podařilo dávivé nutkání potlačit. Nechtěla se udusit ve vlastních zvracích.

Nic neviděla, jen tmu. Cítila, že leží v jakémsi voze. Nejspíš v nějakém velkém pick-upu, soudě podle způsobu jízdy a zvuku motoru. Neviděla, jak ji únosce strčil na malé zadní sedadlo potažené igelitem. Přepadl ji, když jako obvykle běžela po jednom z chodníků kampusu školy Všech svatých. Objevil se nečekaně, vynořil se zpoza živého plotu, který začínal u univerzitní jídelny, zrovna když zesílil déšť. Mary spěchala na koleje a svého únosce nezahlédla, neviděla ani kousíček jeho tváře. Jen na zádech ucítila jeho váhu. Pak jí přes hlavu přehodil pytel a zkroutením ruky

za záda ji přinutil kleknout si na kolena. Pokusila se křičet, útočník jí ale ke spánku přiložil hlaveň pistole. Ještě teď cítila na kůži chladný kovový kroužek. Zavřela tedy pusu a přijala svůj osud.

Bůh ji zachrání.

Vždycky jí pomohl.

A jestli to neudělá, tak proto, že si ji chce povolát k sobě. Může se opřít o svou víru... A přesto když poslouchala, jak pneumatiky hučí na asfaltu a s cákáním projíždějí kalužemi, cítila se jako zatracená.

Otče, prosím, ještě ne. Jsem příliš mladá... Ještě toho mám tolik co nabídnout. Čeká mě ještě tolik práce ve tvém jménu.

Polkla vzlyky, které se jí draly na jazyk, a vzpomněla si na rodiče. Oba je tolik milovala. Dnes nesmí zemřít. Ne! Vždycky se považovala za bojovnici, a přestože byla spíše menšího vzrůstu, měla spoustu síly. Na vysoké hrála v tenisovém týmu a udržovala se ve skvělé formě. Proto každý den běhala kolem kampusu.

S každou další minutou na sedadle toho auta ale její naděje pohasínaly. Kam ji ten šílenec veze? Proč si ji vybral? Nebo na ni natrefil náhodou? Ocitla se jen ve špatnou dobu na špatném místě? Ignorovala veškerá varování rodičů, aby na sebe dávala pozor, protože věřila, že ji Bůh ochrání. A teď... Teď co?

Nebyla tak naivní, aby nepochopila, že jí hrozí znásilnění a možná i smrt. To ale nemůže připustit. Nesmí! Potlačila pláč i paniku a opatrně zašklubala páskou, která jí poutala ruce za zády. Kdyby se jí tak podařilo osvobodit... Mohla by se předklonit k přednímu sedadlu a na svého únosce zaútočit. Mohla by ho třeba začít škrtit páskou, kterou ji svázal.

Ale vražda je hřích, Mary... Na to nezapomínej. A jestli se ho pokusíš napadnout, mohl by ztratit kontrolu nad řízením. I ty by ses přitom mohla ošklivě zranit.

Tak bychom havarovali, no a co? přemýšlela horečnatě. A kdybych zabila člověka v sebeobraně, Bůh by mi to určitě odpustil. Prosím, Ježíši, prosím!

Bouračka a zranění pro ni byly v tuto chvíli mnohem přijatelnější než záměry neznámého útočníka.

Tím si byla jistá.

Pouta se ale ani nepohnula. Nepodařilo se jí je povolit ani o centimetr, ať na ně vyvinula jakkoliv silný tlak. Nepomohlo ani, když jimi zoufale zalomcovala.

Panika v ní sílila.

Čas jí rychle ubýval. Určitě ji autem nepoveze navěky, určitě zastaví. Pokračovala tedy ve svém úsilí a dál škubala za pásku a provaz, zatímco pod koly auta ubíhala jedna míle za druhou. Každou minutou se stále víc a víc vzdalovali od Baton Rouge. Vzdalovali se od veškerých nadějí na záchranu.

Do srdce se jí zakousla hrůza.

Ruce ji bolely, nohama nemohla ani hnout.

Mami, tolik tě miluju. Chtěla jsem ti udělat radost tím, že vstoupím do řádu.

Tati, odpusť mi, že jsem byla tak hloupá a nechala se unést tímhle šílencem. Tolikrát jsi mě varoval, abych si s sebou brala mobil a nikdy neběhala po setmění. Dokonce jsi mi dal zbraň a já ji odmítla nosit... Odpusť... Je mi to tak líto...

Cítila, jak vůz zpomalil, patrně odbočil z hlavní cesty. Nejspíš se už blíží k cíli. Znovu se jí zmocnila hrůza, opět se zoufale pokusila vytáhnout alespoň jednu ruku z lepivé smyčky. Srdce jí bušilo jako o závod, po kůži jí stékal pot, strach ovládal každičké nervové zakončení, které na těle měla.

Osvobod se, Mary. Bůh pomáhá těm, kteří si dokážou pomoci sami.

„Je to zbytečné,“ řekl jí únosce a štouchl do ní. Od útoku nepronesl jediné slovo. Nevydal ani hlásku. Jeho hlas zněl překvapivě klidně. Pevně. Další příval hrůzy jí sevřel srdce ledovou pěstí. „Odsud se nedostaneš.“

Znovu se zalekla, že bude zvracet. Co je to za šílence? Proč si ji vybral? Jeho hlas jí nebyl povědomý, ničím už si ale nebyla jistá. Jen stěží bojovala s narůstající panikou, aby ji zcela nepřipravila o rozum.

„Už jen pár minut.“

Dobrý Bože, to ne! Prosím, zastav to. Zasáhni a pomoz mi. Jestli mě chceš povolat k sobě, udělej to jinak. Nechci zemřít rukou sadisty, nechci, aby mě tak krutě zabil nějaký šílený vrah.

Celá rozechvělá si vybavila umučené svaté, kteří jen kvůli své víře sešli strašlivou smrtí. Pokusila se obrnit svou mysl a nadále

hledala oporu ve víře. Pokud jeto zkouška a vůle Boží, budiž. Zemře s klidnou hlavou, svou víru vloží do rukou Otce na nebesích.

Zdrávas Maria, milosti plná, Pán s tebou...

Cítila, jak pick-up zpomalil a pak prudce zatočil. Vypadalo to, že sjeli z asfaltové silnice. Kola poskakovala, vnitřek vozu se otřásal, jako by se vůz pohyboval po kamenech nebo rozbité cestě. Nastražila uši a doufala, že za hučením motoru rozezná zvuky jiných aut. Hledala jakýkoliv náznak, že nejsou na tak odlehlém místě, jak se obávala. Povědomý hluk projíždějících aut, výkřiky i troubení klaksonů ale utichly už dávno. Veškerá zbývající naděje se rozplynula v interiéru únoscova auta.

Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého, Ježíš...

Pokračovali v cestě a Mary nedokázala určit, zda jeli několik hodin nebo jen pár minut. Nakonec však řidič prudce šlápl na brzdu a obrovský vůz se zastavil. Setrvačností to s ní škublo k předním sedadlům, pak žuchla zase zpátky.

Srdce jí divoce bilo, hrdlo měla sevřené strachy. Celá se chvěla, hrůza ovládala každou buňku jejího těla.

Svatá Marie, matko Boží, pros za nás hříšné, nyní i v hodinu smrti naší...

Vypnul motor. Na střechu vozu bubnoval déšť. Mary sotva dýchala. *Amen.*

Únosce otevřel dveře, vystoupil a Mary ucítla, jak do vozu pronikl teplý vlhký vzduch. Slyšela jeho kroky v blátě. Pak se ozvalo hlasité klapnutí. Odklopil snad přední sedadlo?

V následující sekundě už ji hrubě vlekl z auta.

Běžecské boty jí zapadly hluboko do bahna a Mary málem upadla. Do nosu ji udeřil vlhký zápach močálu. Vybavila si obrázky hadů a aligátorů, predátorů, kteří se ani přes svou nelítostnost nemohou rovnat monstru, jež ji uneslo. Ve snaze osvobodit se sebou divoce zacloumala.

„Přestaň se hýbat!“ křikl na ni a Mary opět zalila vlna zoufalství. Jestliže si dovolil tak hlasitě křičet, musejí být sami... Úplně sami. Dobrý Bože, takže je to pravda. Má zemřít tady, v temnotě, na břehu nějakého močálu. „Uvolním ti nohy, ale jestli se pokusíš o útěk...“ Znovu jí přitiskl hlaveň pistole ke spánku.

„Zabiju tě.“ Mary se v tu chvíli úlekem málem pomohla. Zabije ji tak jako tak. Věděla to. Jestli jí uvolní nohy, zkusí utéct. Bude lepší, když ji strelí do zad, než aby ji celé hodiny znásilňoval a nakonec nějak strašlivě zavraždil. Musí se odsud dostat. Za každou cenu! Jakmile jí uvolní nohy...

Únosce ale její plán předvídal. Jediným rychlým pohybem přeřízl pásku u kotníků. Pak se narovnal a uvolnil jí ruce. Ihned ji ale chytil za paži a pevně ji stiskl, jako by ji chtěl potrestat. Klouby v rameni ji pořád bolely, jak jí zkroutil ruce za záda. Jeho dotyk byl ale mnohem, mnohem horší. „Ani na to nemysli,“ varoval ji, jako by vycítil, že chce utéct. Pak sevření zesílil natolik, že za roubíkem vyjekla bolestí a svezla se na kolena.

Hrubě ji postavil zpátky na nohy. „Jdeme.“ Postrčil ji chladičovou hlavní pistolí, a aniž by jí pustil paži, vykročil kupředu.

Slyšela skřehotání žab a cvrkot cvrčků, její nohy měkce dopadaly do směsi bahna a spadaneho listí, na krk a záda jí padal teplý déšť, z vlasů v ohonu jí odkapávala voda.

Připadalo jí, že cítí vůni řeky, nebyla si ale jistá. Zoufale zavzlykala, když vrazila do něčeho tvrdého a nehybného. Do stromu? Nebo do balvanu? Tohle musí být zlý sen, jinak si to nedokázala vysvětlit. Jenom zlý sen.

Ona ale nespala.

„Nahoru,“ přikázal jí. Mary uposlechla a s mírnými obtížemi vystoupala po dvou schůdcích. Pak slyšela, jak zarachotil klíč v zámku a únosce otevřel dveře. „Dovnitř.“

Dobrý Bože, tak tady ji hodlá zabít?

Jakmile jí do nosu vstoupil suchý a prašný vzduch z vnitřku osamělé chaty, stáhlo se jí hrdlo. Zdálo se jí, jako by slyšela drápání malých paciček, jako by se krysy zrovna rozutekly do svých děr. Otrásla se strachy a odporem.

Když se za ní zavřely dveře, poskočila leknutím.

Chtělo se jí křičet, stejně jako křičel Ježíš v agónii na kříži. Tak ráda by proklela nejen svého únosce, ale i Boha za to, že ji opustil. Únosce ji ale brzy postrčil do místnosti, z níž čpěla špína, zatuchlina a osamocenost. Jako by se chata, nebo co to vlastně bylo, nepoužívala už dlouhá léta. Pod nohama jí zavržala prkna, v krku měla sucho, že nemohla ani polknout.